

Formand: Kristian Mølgaard

Solbjergvej 3, 2.

2000 Frederiksberg

20 64 44 23

krm@boelskifteadvokater.dk

Sekretariat: Peter Trudsø

Farvergade 27 D, 1.

1463 København K

28 13 64 95

pt@strafferetsadvokaten.dk

www.lffa.dk

Meddelelser nr. 9

28. august 2017

LFFA er ved at planlægge studietur til London 20. – 23. maj 2018

Bødeforhold må ikke udskilles fra andre sager (rpl § 705)

Seneste nyt fra Højesteret

Høringssvar: Lovforslag om ændring af straffeloven, lov om forældelse af fordringer, lov om erstatningsansvar og lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser

Udkast til vejledning om lov kvalitet

Meddelelse 14: God advokatskik – Varetagelse af klients interesser under hovedforhandling i erstatningssag

Meddelelse 15: Vold mod polititjenestemand med hjulnøgle

Meddelelse 16: Vold mod børn - Samfundstjeneste

LFFA er ved at planlægge studietur til London 20. – 23. maj 2018

LFFA's bestyrelse arbejder for øjeblikket på at arrangere en studietur til London 20. - 23. maj 2018.

Turen vil både have et fagligt og et socialt indhold.

Turen vil bl.a. give omkring 20 kursuspoint til den obligatoriske efteruddannelse.

Du kan læse mere om turens indhold, pris og tilmeldingsprocedure i kommende udgaver af Meddelelser.

Det er ikke muligt at forhåndsreserve plads til turen på nuværende tidspunkt.

Denne omtale af turen er alene for, at medlemmer kan reservere dagene i kalenderen.

Bødeforhold må ikke udskilles fra andre sager (rpl § 705)

Et medlem af LFFA havde rettet henvendelse til Statsadvokaten i København i anledning af to konkrete sager, hvor Københavns Politi havde foretaget udskillelse af bødeforhold fra to voldssager.

Statsadvokaten fandt det beklageligt, at der var sket udskillelse af bødeforholdene og har anmodet politiet om, at det sikres, at verserende sigtelser mod samme sigtede behandles samlet.

Svaret fra Statsadvokaten i København dateret 24. marts 2017 følger her:

”Ved brev af 13. februar 2017 har De rettet henvendelse her til dels vedrørende to konkrete sager, hvor Deres klienter A og B under udeblivelsessager blev idømt bøder for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer. Forhold, der var udskilt fra sager om vold, hvor Deres klienter efterfølgende bliver dømt, idet De mener, at bødeforholdene burde være inddraget i de verserende voldssager, og at der så ikke ville være idømt særskilt bøde for disse forhold.

Jeg har i anledning af Deres henvendelse modtaget udtalelser fra Københavns Politi, Advokatur City og Advokatur Bellahøj, hvorunder sagerne henhører.

Begge advokaturer er enige i udgangspunktet i retsplejelovens § 705, hvorefter flere sigtelser mod samme sigtede bør behandles under en sag. Det er efter det oplyste også fastslået i Københavns Politis egne retningslinjer.

Det fremgår ikke entydigt, hvorfor retningslinjerne og retsplejelovens § 705 ikke er fulgt i sagerne vedrørende deres klienter.

Begge advokaturer er enige i, at inddragelse af bødeforholdene under voldssagerne formentligt ikke ville have medført et andet resultat, end det idømte i voldssagerne.

Jeg finder det beklageligt, at der er sket udskillelse af bødeforholdene, og har anmodet om, at det sikres, at verserende sigtelser mod samme sigtede behandles samlet.

For så vidt angår de konkrete sager har jeg anmodet politiet om at tage stilling til Deres anmodning om eftergivelse af de idømte bøder.”

Seneste nyt fra Højesteret

Siden seneste nummer af Meddelelser er der afsagt følgende afgørelser af Højesteret af interesse for forsvarsadvokater (www.hoejesteret.dk)

Bil beslaglagt af skattemyndighederne skulle ikke udleveres til konkursbo

Kendelse afsagt den 11. juli 2017, sag 215/2016

En bil blev beslaglagt af skattemyndighederne i forbindelse med en straffesag om unddragelse af registreringsafgift. X-firma havde ifølge en kontrakt af 17. april 2013 købt bilen af A, som den 16. april 2013 havde indgået en kontrakt med X-firma om leasing af bilen fra den 17. april 2013 til den 16. oktober 2013.

Sagen angik, om bilen skulle udleveres til X-firma A/S under konkurs eller til A. A havde oplyst, at han havde solgt bilen til tredjemand.

Højesteret udtalte, at toldlovens § 83, stk. 3, 1. pkt., må forstås i overensstemmelse med retsplejelovens § 807 d, stk. 1, og forarbejderne til denne bestemmelse. Udlevering skal herefter som udgangspunkt ske til den, hos hvem beslaglæggelsen skete, medmindre en anden godtgør at være berettiget til det beslaglagte. Der skal dog ikke herved tages endelig stilling til ejerforholdet.

På denne baggrund og under de foreliggende omstændigheder, hvor beslaglæggelsen skete hos A, hvor X-firma ikke havde betalt købesummen for bilen, og hvor registreringsafgiften er betalt af A, fastslog Højesteret, at bilen skulle udleveres til A. Der var ikke herved taget endelig stilling til, om konkursboet måtte anses for at være ejer af bilen.

Landsretten var nået til det samme resultat.

Ikke grundlag for at ophæve idømt foranstaltning i form af anbringelse på psykiatrisk hospital

Kendelse afsagt den 11. juli 2017, sag 82/2017

A, der var idømt en foranstaltning i form af anbringelse på psykiatrisk afdeling uden længstetid, anmodede om at få foranstaltningen ophævet. Heroverfor anmodede anklagemyndigheden om, at foranstaltningen ændredes til forvaring, subsidiært opretholdtes.

På baggrund af de lægelige oplysninger, hvorefter A's adfærd er præget af en svær personlighedsforstyrrelse med primært dyssociale træk, og oplysningerne om hans aggressive adfærd over for medpatienter og sundhedspersonale, vurderede Højesteret, at der bestod en betydelig risiko for, at A ved en ophævelse af foranstaltningen ville begå ny kriminalitet.

På denne baggrund og under hensyn til den kriminalitet, der havde givet grundlag for dommen til anbringelse, fastslog Højesteret, at der endnu ikke var grundlag for at ophæve den idømte foranstaltning i form af anbringelse på psykiatrisk hospital, selv om det måtte lægges til grund, at A ikke længere var sindssyg. Det var ikke godtgjort, at betingelserne for at ændre foranstaltningen til forvaring var opfyldt.

Landsretten var nået til det samme resultat.

Ophævelse af kendelse om afvisning af udmålingsanke og hjemvisning til landsretten til behandling heraf

Kendelse afsagt den 23. august 2017, sag 7/2017

T havde anket en byretsdom til frifindelse, subsidiært formildelse. Kæremålet angik, om landsretten med rette havde afvist T's anke.

Højesteret udtalte, at den omstændighed, at Den Særlige Klageret i forbindelse med T's anmodning om genoptagelse af den afviste ankesag havde taget stilling til, om T havde haft lovligt forfald, ikke kunne føre til, at Højesteret ikke kunne prøve spørgsmålet om lovligt forfald. Højesteret fastslog, at den lægeerklæring, som T havde fremsendt forud for ankesagens behandling i landsretten, ikke kunne tjene som dokumentation for lovligt forfald. Heller ikke senere lægeerklæringer gav grundlag for at anse det for godtgjort, at T havde lovligt forfald. Da T's bevisanke ikke med nytte kunne fremmes uden T's tilstedeværelse, fastslog Højesteret, at T's bevisanke med rette var blevet afvist. Derimod var der ikke hjemmel til at afvise T's subsidiære anke til formildelse. Højesteret ophævede derfor landsrettens kendelse for så vidt angik afvisning af udmålingsanken og hjemviste sagen til landsretten til behandling heraf.

Landsretten var nået til et andet resultat.

Ophævelse af kendelse om afvisning og hjemvisning af sagen til fornyet behandling i landsretten

Kendelse afsagt den 23. august 2017, sag 20/2017

T havde anket en byretsdom til frifindelse, subsidiært formildelse. Kæremålet angik, om landsretten med rette havde afvist T's anke.

Landsretten havde dagen før hovedforhandlingen taget stilling til spørgsmålet om afvisning af anken. Baggrunden for den forlods behandling af afvisningsspørgsmålet var oplysninger fra bl.a. T om, at hun ikke kunne komme til landsretten under hovedforhandlingen, fordi hun var syg og indlagt på sygehuset. Landsretten fastslog, at betingelserne for afvisning var opfyldt og afviste herefter både T's bevisanke og udmålingsanke. Landsretten tog i den forbindelse ikke stilling til, om T havde lovligt forfald.

Højesteret udtalte, at der ikke i retsplejeloven er udtrykkelig hjemmel til, at afgørelse om afvisning af T's anke træffes forud for hovedforhandlingen, og fastslog, at landsretten i hvert fald under de foreliggende omstændigheder først under hovedforhandlingen kunne tage stilling til afvisningsspørgsmålet, forudsat at T ikke gav møde. Afgørelsen skulle i givet fald træffes under medvirken af domsmænd. Højesteret udtalte endvidere, at der ikke var hjemmel til at afvise T's subsidiære anke til formildelse, selvom T ikke mødte. Som følge heraf ophævede Højesteret landsrettens kendelse om afvisning og hjemviste sagen til fornyet behandling i landsretten.

Landsretten var nået til et andet resultat.

Hørings svar

Justitsministeriet

jm@jm.dk og mll@jm.dk

15. august 2017

Høring over udkast til lovforslag om ændring af straffeloven, lov om forældelse af fordringer, lov om erstatningsansvar og lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (sagsnr. 2016-430-0030)

I mail af 13. juni 2017 har Justitsministeriet med svarfrist den 15. august 2017 anmodet Landsforeningen af Forsvarsadvokater om bemærkninger til lovforslag om ændring af straffeloven, lov om forældelse af fordringer, lov om erstatningsansvar og lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (Afskaffelse af forældelsesfrister for gerningsmandens strafansvar i sager om seksuelt misbrug af børn og for erstatningskrav mod offentlige myndigheder for svigt i sager om overgreb mod børn, forhøjelse af niveauet for tortgodtgørelse for seksuelle krænkelser samt ophævelse af 72-timers reglen i sager om voldtægt, incest og seksuelt misbrug af børn).

Høringen har været forelagt Landsforeningen af Forsvarsadvokaters bestyrelse.

Lovforslagets §1:

Det foreslås at afskaffe forældelsesfrister for gerningsmandens strafansvar i sager om seksuelt misbrug af børn.

Efter de gældende bestemmelser i straffeloven afhænger forældelsesfristen som udgangspunkt af strafferammen for den enkelte forbrydelse. Forbrydelser, der kan medføre fængsel på livstid, forældes ikke.

Der er allerede i den nugældende straffelov § 93, stk. 3 fastsat en længere forældelsesfrist for overtrædelse af straffelovens § 223, stk. 1, og § 225, jf. § 223, stk. 1, idet forældelsesfristen her i intet tilfælde er mindre end 10 år.

Det fremgår endvidere specifikt i den nugældende straffelovs § 94, stk. 4, at forældelsesfristen i sager om en række seksualforbrydelser mod børn, regnes fra forurettedes 21. år eller fra tvungen er ophørt for de tilfælde, hvor forurettede har været tvunget til at undlade at anmelde overtrædelsen til politiet.

Efter de allerede gældende bestemmelser afbrydes forældelsen, når pågældende gøres bekendt med sigtelsen eller anklagemyndigheden anmoder om rettergangsskridt, der medfører sigtelse.

Det er Landsforeningens opfattelse, at der allerede i den gældende straffelov er taget tilstrækkeligt hensyn til sagernes særlige karakter og grovhed og hensyn til, at offeret i disse sager ofte først langt ind i voksenlivet kan tale om misbruget.

Straffelovrådet anfører i betænkning 1534/2012 at de gældende regler allerede giver vide rammer for at drage gerningsmænd til ansvar i selv meget gamle sager, og påpeger at jo ældre sager, jo større er risikoen for materielt urigtige afgørelser. Særligt henvises der til den bevismæssige problematik, der består i disse sager, hvor der ofte ikke er andre beviser end forurettedes forklaring, som derfor skal afvejes over for tiltales forklaring.

Straffelovrådet anfører i betænkningen, at forældelsesfrister dels afskærer sager om gamle forhold, der bevismæssigt vil være vanskelige for Anklagemyndigheden at føre, og dels peger Rådet på, at nyttevirkningen af straf almindeligvis taber i styrke med årene.

Straffelovrådet fandt ikke anledning til i forbindelse med udarbejdelse af betænkningen i 2012 at fremsætte forslag om ændring af gældende forældelsesregler på området.

Landsforeningen af Forsvarsadvokater er enig med Straffelovrådets bemærkninger, særligt den bevismæssige problematik i sager af denne karakter, der ofte først rejses mange år efter, at kriminaliteten er ophørt. Bevisvanskelighederne i gamle sager vil i sagens natur gælde begge parter i sagen, men Landsforeningen finder forslaget meget vidtgående og betænkeligt, idet tiltalte i gamle sager som oftest vil være helt uden mulighed for at føre modbeviser, og det vil derfor være op til retten alene at vurdere troværdigheden af forurettedes forklaring over for tiltaltes forklaring.

Hvis det strafbare forhold for mange år siden er ophørt, og pågældendes livsførelse er forandret i den rigtige retning, vil straf virke uforholdsmæssigt hårdt og ikke have noget individualpræventivt formål. Hvis det strafbare forhold derimod ikke er ophørt, vil det seneste forhold fortsat efter de gældende regler være strafbart, og det vil efter Landsforeningens opfattelse være mindre betænkeligt at se bort fra ældre forhold.

Lovforslagets §4

Den gældende 72-timers regel i offerloven for politianmeldelse i sager om voldtægt, incest og seksuelt misbrug af børn, foreslås ophævet.

Det fremgår allerede af offerlovens §10, stk. 2 at Erstatningsnævnet kan dispensere fra anmeldelsesfristen på 72 timer, og dispensationsmuligheden anvendes i vidt omfang i praksis, bl.a. under hensyntagen til offerets tilstand efter den begåede forbrydelse.

Det er Landsforeningens opfattelse, at den foreslåede lovændring er unødvendig.

Landsforeningen har i øvrigt ikke bemærkninger til høringen.

Med venlig hilsen

Kristian Mølgaard

Justitsministeriet

lovkvalitetskontoret@jm.dk

18. august 2017

Høring over udkast til vejledning om lov kvalitet (2016-7700-0140)

Justitsministeriet har den 5. juli 2017 sendt vejledning om lov kvalitet i høring.

Landsforeningen af Forsvarsadvokater er ikke på høringslisten.

Landsforeningen af Forsvarsadvokater har bemærket, at der på side 236 er anført følgende vedr. høringsfrister:

"Høringsfristen må afpasses efter de nærmere omstændigheder, men bør være så lang, at de hørte parter har mulighed for at udarbejde et fyldestgørende svar. Der bør herved også tages hensyn til, at bl.a. offentlige myndigheder, der høres, kan have behov for at indhente udtalelser fra underordnede særligt sagkyndige institutioner mv. Under normale omstændigheder vil en høringsfrist på 4 uger være passende."

Det er Landsforeningen af Forsvarsadvokaters opfattelse, at der skal foreligge meget vægtige grunde, hvis der gives en høringsfrist, der er kortere end 4 uger.

Det sker for ofte inden for det strafferetlige område, at høringsfristerne er (væsentligt) kortere end 4 uger. Et eksempel herpå fra det seneste folketingsår er lovforslaget om ændring af straffeloven, der skærper straffen for utryghedsskabende tiggeri (L 215), der blev sendt i høring med en frist på 7 dage – reelt 4 hverdage på grund af pinsen – samtidig med, at forslaget allerede var blevet fremsat for Folketinget.

Landsforeningen af Forsvarsadvokater skal derfor foreslå, at det tilføjes vejledningen om lov kvalitet, at en fravigelse af høringsfristen på 4 uger bør være en snæver undtagelse, ligesom der i lovforslaget bør anføres en udførlig begrundelse for nødvendigheden af en forkortet høringsfrist.

Der henvises i øvrigt til Advokatsamfundets høringsundersøgelse, der er offentliggjort på Advokatsamfundets hjemmeside den 6. juli 2017

(<http://www.advokatsamfundet.dk/Service/Nyheder/2017/Hoeringsundersoegelse%202017.aspx>)

Med venlig hilsen

Kristian Mølgaard

Meddelelse 14

God advokatskik – Varetagelse af klients interesser under hovedforhandling i erstatningssag

Retsplejelovens § 126, stk. 1 og kapitel 93 a

Advokatnævnet fandt, at det på baggrund af retsbog fra landsretten kunne lægges til grund, at det måtte tilskrives advokat A's forhold, herunder hans opfattelse af sagens behandling og rådgivningen herom til [klager], at han og [klager] forlod retslokalet, hvorefter retten blev hævet, og ankesagen efterfølgende blev afvist. Nævnet lagde i den forbindelse bl.a. vægt på det forløb, der var beskrevet i retsbogen, herunder oplysningen om, at advokat A fra retsmødets begyndelse oplyste, at [klager] befandt sig på tilhørrækkerne og skulle anses for ikke at være mødt, ligesom det fremgik, at advokat A gav udtryk for, at [klager] ikke var part i sagen, og for at hverken han eller klienten behøvede at være til stede, idet det var standpunktet, at sagen kunne behandles færdig alene med anklagerens tilstedeværelse. Advokatnævnet fandt det på den baggrund godtgjort, at advokat A ikke i tilstrækkeligt omfang havde varetaget [klager]s interesser i forbindelse med erstatningssagen, hvorfor han havde tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1. Advokatnævnet pålagde herefter og henset til, at advokat A i 2015 var pålagt en bøde på 20.000 kr. for grov tilsidesættelse af god advokatskik, advokat A en bøde på 40.000 kr. i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1.

Kendelse afsagt af Advokatnævnet den 24. maj 2017, sagsnr. 2016-3223

"Sagens parter:

I denne sag har [klager] klaget over advokat A.

Klagens tema:

[Klager] har klaget over, at advokat A, der var beskikket advokat for hende, har tilsidesat god advokatskik ved ikke at varetage hendes interesser tilstrækkeligt under en erstatningssag ved [landsretten].

Datoen for klagen:

Klagen er modtaget i Advokatnævnet den 28. oktober 2016.

Sagsfremstilling:

[Klager] var i byretten og landsretten blevet dømt for overtrædelse af straffelovens § 289 a, fordi hun uretmæssigt havde modtaget udbetaling fra Lønmodtagernes Garantifond. Ved Højesterets dom af 7. oktober 2013 blev [klager] frifundet.

Advokat A fremsatte på vegne af [klager] et erstatningskrav, der blev afvist af Statsadvokaten den 29. januar 2014. Dette afslag påklagede advokat A til Rigsadvokaten, der den 28. maj 2014 stadfæstede afslaget.

Advokat A anmodede den 22. juli 2014 om, at sagen blev indbragt for domstolene, og advokat A blev beskikket som hendes advokat, jf. retsplejelovens § 1018.

[Byretten] afsagde den 12. november 2014 dom, hvorved anklagemyndigheden blev frifundet for erstatningskravet. Af dommen fremgik bl.a. følgende:

"Erstatningssøgende underskrev den 26. november 2007 en anmeldelse til Lønmodtagernes Garantifond og krydsede i den forbindelse af, at arbejdsgiveren, [virksomhed] var gået konkurs, og at virksomheden

hverken helt eller delvist var videreført, uagtet at selskabet først blev erklæret konkurs den 14. januar 2008, og at hun selv havde erhvervet nogle immaterielle rettigheder til biogasanlæg, og hun har derved udvist en betydelig grad af egen skyld i, at der oprindeligt blev rejst sigtelse for bedrageri efter straffelovens § 279, og det forhold, at det senere fejlagtigt henførtes under § 289a, ændrer ikke på den udviste egen skyld, hvorfor kravet om erstatning allerede af den grund ikke tages til følge, jf. retsplejelovens § 1018 a, stk.3.”

Dommen blev anket til [landsretten], hvor sagen blev behandlet den 3. november 2015.

Af retsbogen fremgår bl.a. følgende:

”Som beskikket advokat mødte advokat A.

Erstatningssøgende, [klager], var til stede på tilhørrækkerne.

Advokat A oplyste, at [klager] skulle anses for ikke at være mødt.

[...]

På retsformandens spørgsmål tilkendegav advokat A, at han ikke ville oplæse byrettens dom.

Anklageren oplæste herefter byrettens dom og redegjorde for ankeforholdene.

Advokat A nedlagde principal påstand som i brev af 29. oktober 2015 om, at byrettens dom ophæves, og sagen henvises til behandling ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, samt at staten betaler sagens omkostninger for byret og landsret. Advokat A fastholdt den subsidiære og mere subsidiære påstand som angivet i ankemeddelelse af 21. november 2014.

Anklageren nedlagde påstand om stadfæstelse.

Retsformanden anmodede advokat A om at redegøre nærmere for, hvad begæringen om, at hovedforhandlingen i medfør af retsplejelovens § 862, stk. 1, skal begrænses, støttes på.

Advokat A gjorde til støtte for begæringen gældende, at en opdeling af hovedforhandlingen vil være hensigtsmæssig, da en afgørelse om, at sagen ikke kan behandles i medfør af retsplejelovens kapitel 93 a, vil føre til, at sagen afsluttes. Der har ikke været hjemmel til at rejse sigtelse eller tiltale i sagen, og straffesagen har derfor været ulovlig. Der er ikke hjemmel i retsplejelovens kapitel 93 a til at behandle spørgsmålet om tilkendelse af erstatning i anledning af en ulovlig straffesag.

Anklageren protesterede imod en opdeling af sagen, og gjorde til støtte herfor gældende, at der ikke har været tale om en ulovlig straffesag, og at sagen mest hensigtsmæssigt kan behandles samlet.

Efter votering afsagdes kendelse:

Landsrettens stillingtagen til [klager]s principale påstand om, at sagen skal ophæves med den begrundelse, at retsplejelovens kapitel 93 a ikke indeholder hjemmel til at behandle sagen, vil kræve en forelæggelse og gennemgang af sagen.

På denne baggrund finder landsretten, at sagen mest hensigtsmæssigt behandles samlet, hvorfor bestemmes:

Begæringen om, at hovedforhandlingen foreløbigt begrænses, tages ikke til følge.

Advokat A anmodede om en pause med henblik på at drøfte sagen med [klager].

Retsformanden imødekom anmodningen.

Efter en pause blev retten sat på ny.

Advokat A oplyste, at det nu forholdt sig således, at [klager] havde bedt ham om ikke længere at repræsentere hende i retsmødet. Advokat A henviste til, at [klager] ikke har mødepligt, og oplyste, at hun ønskede at forlade retslokalet. Som følge heraf agtede han også selv at forlade retslokalet.

På retsformandens forespørgsel oplyste advokat A, at [klager] ikke ønsker at hæve anken. Standpunktet er, at sagen kan færdigbehandles alene med anklagerens tilstedeværelse. Hans opgave som beskikket advokat for [klager] kan alene strække sig til at opføre og fremsætte erstatningskravet, og det har han nu gjort. Han er ikke forsvarer for [klager].

Anklageren henviste til princippet i retsplejelovens § 921, stk.2, og gjorde gældende, at ankesagen i givet fald må afvises, subsidiært at sagen må udsættes med henblik på beskikkelse af en ny advokat for [klager].

Retsformanden henledte parternes opmærksomhed på bestemmelsen i retsplejelovens § 1018 f, stk. 3, og anmodede om advokat As bemærkninger hertil.

Advokat A anmodede om en pause med henblik på at drøfte sagen med [klager].

Retsformanden imødekom anmodningen.

Efter en pause blev retten sat på ny.

Advokat A fastholdt, at han og [klager] agtede at forlade retslokalet, og at sagen skulle færdigbehandles alene med anklagerens tilstedeværelse.

Advokat A gjorde til støtte herfor videre gældende, at [klager] ikke er at anse som part i sagen, og at hun ikke har partsbeføjelser. Reelt set er der derfor heller ikke i sagen nedlagt påstande. Der er alene tale om, at han på vegne af [klager] har opgjort erstatningskravet, og han har derfor udfyldt sin rolle. Landsrettens beskikkelse af ham må anses som en gestus.

På retsformandens forespørgsel oplyste advokat A, at [klager] ikke ønsker at føre sagen selv. Hun ønsker heller ikke, at han er til stede længere i retsmødet, ligesom hun ikke ønsker en anden advokat til at føre sagen for sig.

På retsformandens forespørgsel fastholdt advokat A, at han og [klager] vil forlade retslokalet, uanset om landsretten måtte finde, at en fremme af sagen vil kræve advokatens tilstedeværelse.

Anklageren gjorde gældende, at han ikke under sagen som anklager tillige kan varetage [klager]s interesser og fastholdt, at ankesagen i tilfælde af udeblivelse fra hovedforhandlingen må afvises, subsidiært at sagen må udsættes.

Retten optog herefter spørgsmålet til afgørelse samme dag kl. 12.00, hvilket blev meddelt parterne.

Advokat A og [klager] forlod retslokalet kl. 10.45.

Retten hævet.

Retten sat på ny kl. 12.00.

Anklager [X] var mødt.

Advokat A og [klager] var ikke til stede.

Landsretten afsagde

Kendelse

Efter at Højesteret havde afsagt dom af 7. oktober 2013, hvor [klager] blev frifundet for tiltalen for overtrædelse af straffelovens § 283 a, rejste advokat A på vegne af [klager] ved brev af 30. oktober 2013 krav om erstatning. I brevet henvistes til reglerne i retsplejelovens kapitel 93 a og erstatningsansvarsloven. Efter at først Statsadvokaten i [bynavn] og derefter Rigsadvokaten havde afslået at imødekomme erstatningskravet, begærede advokat A på vegne af [klager] sagen indbragt for retten i medfør af retsplejelovens § 1018 f, stk. 1. Ved [byretten]s dom af 12. november 2014 blev anklagemyndigheden frifundet for det rejste erstatningskrav.

Der har under sagens behandling i byretten og under den påbegyndte hovedforhandling i landsretten medvirket domsmænd, jf. herved retsplejelovens § 1018 f, stk. 4.

En sag om erstatning i anledning af strafferetlig forfølgning omfattet af kapitel 93 a i retsplejeloven behandles i medfør af retsplejelovens § 1018 f, stk. 3, i strafferetsplejens former. Dette indebærer blandt andet, at der er mundtlig forhandling i sagen, og at sagen af de juridiske dommere og domsmænd afgøres på grundlag af det, der fremføres i retten.

I den foreliggende situation, hvor advokat A har tilkendegivet, at han ikke vil deltage i sagens behandling, og at [klager] ikke selv ønsker at føre sin sag, finder landsretten, at sagen ikke kan behandles, jf. herved princippet i retsplejelovens § 921, stk. 2. Henset til tilkendegivelsen om, at [klager] ikke ønsker, at der ved sagens behandling skal være repræsentation ved nogen anden advokat, samt henset til at der er tale om et krav om erstatning, finder landsretten, at der ikke er grundlag for at udsætte sagen. Herefter, og da det er tilkendegivet, at advokat A ikke vil deltage i sagens behandling, selv for det tilfælde, at retten måtte finde dette nødvendigt, afvises sagen.

Thi bestemmes:

Ankesagen afvises.

[Klager] skal betale sagens omkostninger for landsretten.”

Parternes påstande og anbringender:

Klager:

[Klager] har påstået, at advokat A har tilsidesat god advokatskik, idet han ved sin misforståelse af retsplejelovens kapitel 93 a om erstatning i anledning af strafferetlige forfølgelse har frataget hende muligheden for at få erstatning for at være blevet dømt med urette for et strafbart forhold.

[Klager] har i den forbindelse anført, at advokat A under sagens behandling i landsretten indtog det standpunkt, at hverken han eller [klager] var part i sagen, og at statsadvokaten, der var mødt for modparten, skulle håndtere erstatningskravet mod staten.

[Klager] har anført, at hun ikke selv har kendskab til strafferet eller til retsplejelovens regler. Hver gang advokat A under sagens behandling bad om at tale med hende, fastholdt han, at de ikke var parter i sagen, og han vejledte hende om, at de burde forlade retslokalet for at opnå, at statsadvokaten blev tvunget til at føre sagen mod sig selv eller alternativt, at sagen blev udsat. Advokat A rådgav ikke om, at sagen kunne blive afvist.

Indklagede:

Advokat A har påstået frifindelse og har til støtte herfor særligt gjort gældende, at den pågældende retssag var en erstatningssag i strafferetsplejens former, hvor [klager] dog havde den fulde faktiske og retlige råden. [Klager], der er jurist fra Handelshøjskolen, var selv til stede under retsmødet, og tilbagekaldte hans mandat under sagen. Efter at han i flere pauser havde forsøgt at få [klager] til at ændre standpunkt, var han nødsaget til at forlade retten, da hans klient ikke ønskede hans medvirken.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 7 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

Advokatnævnet finder, at det på baggrund af retsbogen af 3. november 2015 kan lægges til grund, at det må tilskrives advokat As forhold, herunder hans opfattelse af sagens behandling og rådgivningen herom til [klager], at han og [klager] forlod retslokalet, hvorefter retten blev hævet, og ankesagen efterfølgende blev afvist.

Nævnet lægger i den forbindelse bl.a. vægt på det forløb, der er beskrevet i retsbogen, herunder oplysningen om, at advokat A fra retsmødets begyndelse oplyste, at [klager] befandt sig på tilhørerrækkerne og skulle anses for ikke at være mødt, ligesom det fremgår, at advokat A gav udtryk for, at [klager] ikke var part i sagen, og for at hverken han eller klienten behøvede at være til stede, idet det var standpunktet, at sagen kunne behandles færdig alene med anklagerens tilstedeværelse.

Advokatnævnet finder det på den baggrund godtgjort, at advokat A ikke i tilstrækkeligt omfang har varetaget [klager]s interesser i forbindelse med erstatningssagen, hvorfor han har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Advokatnævnet pålægger herefter og henset til, at advokat A i 2015 er pålagt en bøde på 20.000 kr. for grov tilsidesættelse af god advokatskik, advokat A en bøde på 40.000 kr. i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1.

Advokat A kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

Advokat A pålægges en bøde på 40.000 kr.”

Meddelelse 15

Vold mod polititjenestemand med hjulnøgle

Straffelovens § 119, stk. 1 og § 245, stk. 1

T blev straffet med fængsel i 4 måneder for vold mod polititjenestemand, jf. straffelovens § 119, stk. 1, og § 245, stk. 1. Slagene, der blev givet med en hjulnøgle, ramte polititjenestemandens pande, arme og hofte. Retten lagde ved strafudmålingen vægt på voldens beskaffenhed, herunder at der var tale om flere slag med en tung hjulnøgle af jern, og at volden blev udøvet mod tjenestegørende politimand. Samtidig blev der henset til, at T ikke tidligere er straffet for ligeartet kriminalitet, og at T den pågældende dag var følelsesmæssigt oprevet og presset efter mødet omkring tvangs fjernelsen af hans søn.

Dom afsagt af Retten i Roskilde den 31. juli 2017, rettens nr. 9-3707/2017

”Anklagemyndigheden

mod

T

cpr-nummer XXXX74-XXXX

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 12. juli 2017. Anklageskriftet er berigtiget under hovedforhandlingen.

T, pt. Roskilde Arrest, er tiltalt for

overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1 og § 245, stk. 1,

ved den 26. maj 2017 ca. kl. 11.50 på p-pladsen ud for X-vej i Ringsted, at have udøvet legemsangreb af særlig rå, brutal eller farlig karakter mod nogen, hvem det påhviler at handle i medfør af offentlig tjeneste eller hverv, idet tiltalte slog tjenestegørende politiassistent P1 4-5 gange med en hjulnøgle af jern, som blandt andet ramte P1 på armen, i panden og på kroppen.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om straf.

Anklagemyndigheden har endvidere nedlagt påstand om konfiskation af en hjulnøgle af jern i medfør af straffelovens § 75 stk. 2.

Tiltalte har nægtet sig skyldig.

Sagens oplysninger

Der er under hovedforhandlingen i sagen afgivet forklaring af tiltalte og af vidnerne politiassistent P1, politibetjent P2 og politiassistent P3.

Der er i grundlovsforhøret den 27. juni 2017 afgivet forklaring af tiltalte. Herom henvises til retsbogen.

Der er under hovedforhandlingen afgivet supplerende forklaring af tiltalte og vidneforklaring af politiassistent P1, P2 og P3.

Forklaringerne er ikke optaget i retsbogen og gengives ikke i dommen, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 5.

Der har været fremlagt beskrivelser af og fotos fra gerningsstedet, fotos af forurettede og af en hjulnøgle.

Hjulnøglen har været forevist under hovedforhandlingen.

Af en politiattest af fremgår, at politiassistent P1 den 26. juni 2017 kl. 12.42 henvendte sig på skadestuen i Køge. Det fremgår af politiattesten, at der konstateredes følgende:

- " 1) pande: bule som måler ca. 3 x 3 cm i venstre side af panden. En lille rift der ikke skal sys. Ikke mistanke om knoglebrud.
 - 2) venstre underarm: 2 cm lang flænge, 5 cm under albuen. ca. 0,5 cm i dybden. Kræver syning. Sener og knogler er ikke blottede.
 - 3) venstre hofte: hudafskrabning med et blå mærke ca. 2x5 cm i størrelse midt på hoftekammen. Øm, men ikke mistanke om knoglebrud.
- .."

Tiltalte er ikke tidligere straffet af betydning for sagen.

Kriminalforsorgen har oplyst, at tiltalte ikke skønnes egnet til at udføre samfundstjeneste.

Såfremt retten idømmer tiltalte en betinget dom, anbefales vilkår om 1 års tilsyn af Kriminalforsorgen.

Tiltalte har under denne sag været frihedsberøvet fra den 26. juni 2017 til den 31. juli 2017.

Retten's begrundelse og afgørelse

Af vidnet P1's forklaring fremgår, at tiltalte pludselig vendte sig mod vidnet og slog vidnet i panden og på armene med en hjulnøgle. Vidnet havde også blå mærke på hoften, som han ikke havde haft inden episoden.

Vidnets forklaring om, at han blev slået flere gange støttes i det væsentlige af de øvrige vidneforklaringer og af fotos samt det objektive fund jf. politiattesten. Det må herefter lægges til grund, at tiltalte forsætligt tildelte vidnet P1 flere slag med hjulnøglen, og at slagene ramte vidnets pande, arme og hofte. Efter

vidneforklaringerne må det endvidere lægges til grund, at forurettede først trak peberspray frem efter at være tildelt slag i panden, og mens han holdt sin højre arm op for at afværge yderligere slag.

Den udøvede vold er efter sin beskaffenhed omfattet af straffelovens § 245 stk. 1. Forholdet er endvidere omfattet af straffelovens § 119 stk. 1, idet tiltalte måtte være klar over, at vidnet P1, der var i uniform, var tjenestegørende politimand.

Tiltalte er derfor skyldig i tiltalen i det ovennævnte omfang.

Straffen fastsættes til fængsel i 4 måneder, jf. straffelovens § 119, stk. 1, og § 245, stk. 1.

Retten har lagt vægt på voldens beskaffenhed, herunder at der var tale om flere slag med en tung hjulnøgle af jern, og at volden blev udøvet mod tjenestegørende politimand. Samtidig er henset til, at tiltalte ikke tidligere er straffet for ligeartet kriminalitet, og at tiltalte den pågældende dag var følelsesmæssigt oprevet og presset efter mødet omkring tvangsfjernelsen af hans søn.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T straffes med fængsel i 4 måneder.

Hos tiltalte konfiskeres en hjulnøgle af jern.”

Meddelelse 16

Vold mod børn - Samfundstjeneste

Straffelovens § 213 og § 244

T1 (mand) og T2 (kvinde) blev fundet skyldige i overtrædelse af straffelovens § 213 og vold efter straffelovens § 244 (sagens forhold 1). De forurettede børn blev ved forskellige lejligheder tildelt lussinger, ligesom de tiltalte i forening udsatte F2 for vanrøgt og nedværdigende behandling, idet han blev tvunget til at placere sine fødder i meget varmt og dampende vand, der gav svigende smerte og røde fødder til følge. Straffen for T1 blev fastsat til betinget fængsel i 4 måneder bl.a. på vilkår af udførelse af ulønnet samfundstjeneste i 100 timer. Strafudmålingen for T2 blev udsat.

Dom afsagt af Retten i Glostrup den 17. maj 2017, rettens nr. 15-3832/2017

”Anklagemyndigheden

mod

T1

cpr-nummer XXXX66-XXXX

Der har medvirket domsmænd ved behandlingen af denne sag.

Anklageskrift er modtaget den 21. april 2017.

T1 og T2 er tiltalt for overtrædelse af

1.

T1 og T2

straffelovens § 244 og § 213,

ved i en periode mellem 2013 og 2015 på adressen X-vej i Hvidovre ved hver især ved forskellige lejligheder at have tildelt F1 og F2 lussinger, ligesom de tiltalte i forening udsatte F2 for vanrøgt og nedværdigende behandling idet han gentagne gange blev tvunget til at placere sine fødder i meget varmt og dampende vand, der gav svigende smerte og røde fødder til følge, og i samme periode i forening flere gange spærrede F2 og F3 inde på deres værelse med krog ophængt i døren, endvidere smed tiltalte T1 ved mindst et tilfælde affald i børnenes seng, ligesom F2 utallige gange blev frarøvet søvn, idet han blev tvunget til at være vågen til ca. kl. 03.00 om natten for at udføre pligter i hjemmet,

2.

T1

straffelovens § 225, jf. § 216, stk. 1, nr. 1

ved på et ukendt tidspunkt i 2014 på adressen X-vej i Hvidovre, at have tvunget F1 til at udføre oralsex på sig.

3.

T1

straffelovens § 232

ved i en periode fra 2013 til november 2014 på adressen X-vej i Hvidovre, at have krænkede F1's blufærdighed ved gentagne gange at belure hende mens hun var i bad, at have spurgt hende om, hvad hun tænkte på seksuelt, samt gentagne gange at have befølt hende på brysterne og i skridtet.

Påstande

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om fængselsstraf for så vidt angår T1, og at T2 kendes skyldig efter anklageskriftet.

Tiltalte, T1 har nægtet sig skyldig, dog har han i forhold 1 erkendt at have givet F1 1 lussing og F2 3 lussinger.

Tiltalte T2 har nægtet sig skyldig, dog har hun erkendt at have givet F1 1 lussing og F2 1-2 lussinger.

F2 har påstået, at tiltalte skal betale 30.000 kr. i erstatning

De tiltalte har bestridt erstatningspligten og kravets opgørelse.

F1 har påstået at T1, at tiltalte skal betale 120.000 kr. i erstatning

Tiltalte T1 har bestridt erstatningspligten og kravets opgørelse.

Sagens oplysninger

Sagen har været behandlet samlet mod T1 og medtiltalte T2. Sidstnævntes sag er udsat for så vidt angår udmåling af straf.

Følgende har afgivet forklaring under sagen: De tiltalte, T1 og T2 og vidnerne F1, F2 og V.

Det bemærkes, at F1 har afgivet forklaring for lukkede døre i medfør af retsplejelovens § 29a, stk. 1.

F2 er videoafhørt. Afhøringen er afspillet i retten.

...

Personlige oplysninger

Tiltalte T1 er ikke tidligere straffet.

Kriminalforsorgen har oplyst, at T1 er egnet til at modtage en hel eller delvis betinget dom med vilkår om samfundstjeneste, hvortil det anbefales, at der fastsættes vilkår om tilsyn af Kriminalforsorgen i prøvetiden.

Tiltalte T1 har om sine personlige forhold forklaret, at han er den yngste af 2 søskende. Han vil gerne i arbejde, men hans kondition er meget dårlig, så han kan ikke gå på trapper.

Rettenns begrundelse og afgørelse

Retten bemærker indledningsvist, at begrundelsen for så vidt angår forhold 1 angår både tiltalte T1 og medtiltalte T2, hvis sag er udsat for så vidt angår udmåling af straf.

Forhold 1

Tiltalte T1 har uden forbehold erkendt sig skyldig i overtrædelse af straffelovens § 244, idet han har erkendt at have givet F1 1 lussing og F2 3 lussinger. T2 har erkendt, at hun har givet F1 1 lussing og F2 1-2 lussinger.

Tiltalte T1 og medtiltalte T2 har begge nægtet, at de skulle have behandlet F1 og F2 nedværdigende, eller at der har været tale om vanrøgt. De har henvist til, at stuearresterne har været nødvendig opdragelse, og at de ikke har kunne opdrage på anden vis. De har endvidere afvist, at der var pligter, der skulle udføres om natten, eller at de har tvunget F2 til at have fødderne i meget varmt vand.

Efter F1 og F2's forklaringer lægger retten imidlertid til grund, at F1 er blevet slået af T1 i hvert fald 2 gange, og at F2 blevet slået flere gange end de 3 lussinger, som T1 har erkendt.

Opdragelsesmetoden med anvendelse af vold støttes ikke kun af T1 og F2's forklaringer, men også af lillebror F3's forklaring.

Efter F1's forklaring lægges til det til grund, at T2 har slået F1 flere gange, herunder et meget hårdt slag. F1 har forklaret, at hun kun har set sin mor slå F2 én gang. F1 har ikke afgivet forklaring om, at hendes mor har slået hende. T2 har forklaret, at hun har slået F1 1 gang, hvilket retten herefter lægger til grund.

Efter F1 og F2's forklaringer var det T1, der bestemte, hvor varmt fodbadet skulle være. F2, der er tilbagestående, sagde i retten, at han i hvert fald kun græd 1 gang, men F1 har forklaret, at han græd mange gange, og hun bekræftede F2's forklaring om, at det gjorde ondt at have strømper og sko på bagefter. F1 forklarede, at det var T1 eller hendes mor, der tvang F1's fødder ned i vandet eller overvågede, at han havde fødderne i vandet. Det er rettens opfattelse, at både T1 og T2 deltog i beslutningen om, at F2 skulle have fodbad og i gennemførelsen heraf.

Selv om F2 er tilbagestående i sin udvikling afgav han en troværdig forklaring om forholdene i hjemmet. Forklaringen blev ikke alene støttet af F1's forklaring, men også af F2's forklaring.

Retten lægger til grund, at børnene blev udsat for stuearrest af et omfang, som overstiger grænserne for almindelige opdragelse, idet F2 og F3 skulle sidde i timevis, og hvis de faldt i søvn, skulle de stå op. F3 forklarede, at han fik ondt i benene. Drengene har dog ikke været spærret inde med en krog på døren på værelset på X-vej, idet kroge alene var opsat på værelsesdørene på adressen Y-vej, hvor børnene boede med deres mor.

Børnene havde pligter i hjemmet. Pligterne kunne tage mange timer og bestod i hvert fald rengøring af overflader, støvsugning, opvask, rystning af tøj, sengetøj, viskestykker m.v. Efter F1's forklaring kunne det tage 3 timer at udføre disse opgaver, og F2 har bekræftet, at det tog lang tid, og at han ofte ikke var færdig før sent om aftenen. F2 har ligeledes forklaret, at han skulle ryste T1's nattøj og sengetøj, inden T1 skulle sove, hvilket kunne være meget sent om natten. F2 måtte ikke sove inden, han skulle udføre disse opgaver.

Både fodbadene og måden børnene skulle udføre pligter på finder retten efter en samlet vurdering er nedværdigende behandling, som er omfattet af straffelovens § 213. Fodbadene er endvidere også en overtrædelse af straffelovens § 244, henset til vandets temperatur og følgerne heraf. Efter forklaringerne finder retten det ikke godtgjort, at der er smidt affald i børnenes seng, men der er stillet lukkede affaldsposer på sengetøjet.

Retten finder, at T1 og T2 i ovennævnte omfang er skyldige i overtrædelse af straffelovens § 244 og § 213.

Forhold 2 og 3

Retten finder, at der ikke er det til domfældelse fornødne bevis for, at T1 har udsat F1 for seksuelle krænkelse. Retten har herved lagt vægt på, at eneste bevis er F1's forklaring, der afviger fra den forklaring, som hun afgav til politiet. Retten har endvidere langt vægt på, at forklaringen om seksuelle krænkelse ikke blev afgivet første gang, at F1 afgav forklaring til politiet, men først flere måneder efter anmeldelsen om vanrøgt og vold. T1 frifindes derfor i disse forhold.

Straffen for T1 fastsættes til fængsel i 4 måneder, jf. straffelovens § 244 og 213.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 62 og § 63, jf. § 56, stk. 1. Tiltalte skal herunder udføre samfundstjeneste i 100 timer.

Retten har lagt vægt på, at der er tale om vold og nedværdigende behandling over en længere periode overfor to stedbørn, som T1 havde boende.

Retten har videre lagt vægt på, at det ene barn er tilbagestående i sin udvikling. Retten har endeligt lagt vægt på, at T1 ikke tidligere er straffet, hvorfor retten finder, at det er forsvarligt at gøre straffen betinget.

Retsformanden finder ikke grundlag for at tilkende hverken F1 eller F2 godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 1 eller efter § 26, stk. 3 i forhold 1.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T1 skal straffes med fængsel i 4 måneder.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder følgende betingelser:

1. Tiltalte må ikke begå noget strafbart i en prøvetid på 1 år fra endelig dom.
2. Tiltalte skal inden for en længstetid på 8 måneder fra endelig dom udføre ulønnet samfundstjeneste i 100 timer.
3. Tiltalte skal være under tilsyn af Kriminalforsorgen i prøvetiden.”